

Hvad derimod angaaer den i Lovforslagets § 2 indeholdte Indskrænkning af Bestemmelsen i Danste Lovs 5—10—43 om Aalegaard, saa maa jeg bestemt udtale mig imod den. Efter denne Indskrænkning vil der kun være givet Grundeieren en ubelukkende Ret til at sætte Aalegaard i en Afstand af 100 Favne fra Land; naar han kommer derudover, kan Enhver concurrere med ham. Efter Danste Lovs 5—10—43 har Grundeieren derimod et privilegium exclusivum til at sætte sine Aalegaard fra sin Grund af saa langt ud i Havet, som han vil, og som det er nødvendigt for ham, for at han kan have nogen Nytte af sit Fiskeri, og naar denne Ret skal have nogen Betydning saavel for Eieren som for Fiskeriet, saa anseer jeg det for at være af største Vigtighed, at den udstrækkes til at gjælde hele den Afstand fra Land, hvori dette Fiskeri efter de stedlige Forhold kan drives med Nytte, uden at der sættes nogen fast Afstandsbestemmelse. Vil man foretage den i § 2 foreslaaede Indskrænkning og fastsætte en Afstand af 100 Favne, saa kommer man ind paa Vilskaarlighedens Omraade, og man vil derved i mange Tilfælde forringe den lovbegrundede Ret og fremkalde Stridigheder og Processer, som det netop har været Lovforslagets Hensigt at undgaae. Jeg har ikke overseet, at der i Lovforslagets Motiver er gjort opmærksom paa, at der har hersket megen Tvivl om denne Grundeierens Ret. Jeg for min Person har ikke næret nogen Tvivl i saa Henseende, og jeg maa tilstaae min Uvidenhed om, at der virkelig skulde kunne være nogen saadan Tvivl; jeg veed ogsaa, at det Samme er Tilfældet med Mange, med hvem jeg er kommet i Berøring, og som have meent, at Grundeierens omtalte Ret gif i den af mig omtalte Retning. Dersom der skulde være Tvivl tilstede i saa Henseende, vilde jeg imidlertid rigtignok meget tilraade, at man søgte at hæve den ved en klar Bestemmelse i dette Lovforslag, der var overeensstemmende med min Opfattelse. Jeg troer, at dette saameget mere vilde være rigtigt, som min Opfattelse, naar man

seer hen til Danste Lovs klare Ord, synes at være stemmende med den bestaaende Ret, hvilken Lovforslaget jo isvrigt har søgt at være i Overeensstemmelse med. Jeg troer desuden, at det vilde være i Fiskeriets egen Interesse, da der ved en Bestemmelse som den, der her er foreslaaet, meget ofte vilde fremkomme Conflictter og Stridigheder, som vilde skade Fiskeriet. Til Støtte for min Opfattelse skal jeg endnu tillade mig at omtale en Overretsdom, affagt den 11te Juni 1866, der stadfæster en tidligere affagt Underretsdom, og som gaaer ud paa at tilkjende Grundeieren ubelukkende Ret i Overeensstemmelse med Danste Lovs 5—10—43 til at anbringe sine Aalesteder fra Landet ud i Havet uden nogen Afstandsbestemmelse. Det hedder i Præmisserne til denne Dom: „Men ligesom nu Lovens 5—10—43 maa ifølge dens almindelige Udtryk antages at angaae enhver Grund, fra hvilken Aalegaard eller — hvad der i alt Fald i nærværende Tilfælde maa være ganske eensbetydende dermed som fast anbragte Indretninger — Aale-ruuesteder kunne anvendes i Overeensstemmelse med deres Hensigt og følgerig ogsaa ved den til Havet stødende Strandbred, saaledes maa Artiklens med dens Ordlyd stemmende Mening ogsaa være, at den ikke blot hjemler Eieren af Grunden Ret til Aalæggesen, men ogsaa meddeler ham en ubelukkende Ret, uden hvilken Bestemmelsen vilde blive betydningsløs, idet han da kun vilde blive lige stillet med alle Andre“. En Underretsdom, der for ikke lang Tid siden er affagt, som gaaer i samme Retning, er mig ogsaa bekjendt.

Meningen med Lovforslagets § 4 maa jo være den, at, hvor Noget vil drive Fiskeri udenfor de Eneberettigedes Strækninger, maa han ikke anbringe sine Redskaber nærmere ved Andres paa synlig Maade anbragte faste Redskaber end i 100 Favnes Afstand. Jeg troer, at denne Bestemmelse kan være ganske hensigtsmæssig, og, ligesom noget Eignende er fastsat med Hensyn til Fiskeriet i Viumfjorden, saaledes veed jeg, at det navnlig ogsaa paa et